

Βιβλιοπαρουσίαση/πολιτική

τον κόσμο απαθή απέναντι στην αρρώστια του άμετρου [...] Από το περίφημο *όλα επιτρέπονται* των παλαιών αναρχικών μέχρι το όλα επιτρέπονται των ολοκληρωτικών καθεστώτων του 20ού αι. που επωφελήθηκαν από τις δοκιμασμένες μεθόδους των Μ.Μ.Ε. –πραξικοπήματα πιο πολύ πληροφορικά παρά στρατιωτικά, δημοσιογραφία έρευνας και κατάδοση που έχει μετατραπεί σε μυστική αστυνομία..., «Πόσοι, άραγε, ξέρουν ότι επικεφαλής τους είναι ο ίδιος ο εχθρός που παρελαύνει;», αναρωτιόταν ο Μπέρτολτ Μπρεχτ. [...] ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΙΝ –μήπως ο θεμελιώδης νόμος της τεχνο-επιστημονικής Προόδου έχει γίνει ο μοναδικός νόμος μίας παγκοσμιοποίησης χωρίς νόμο;

• (Σελ. 39): Έρχεται η εποχή του συγχρονισμού της γνώμης –η εποχή μίας πληροφορικής επανάστασης στην οποία η κοινοβουλευτική γεωπολιτική υποχωρεί ξαφνικά μπροστά στο πρωτείο μίας χρονοπολιτικής της ακαριαιότητας, των LIVE, των οποίων το μυστικό κατέχει η τηλεόραση – αναμένοντας την ορμητική ανάπτυξη μίας γνήσιας δυνητικής/ εικονικής, δηλαδή *παιγνιώδους* δημοκρατίας για νηπιοποιημένους τηλεθεατές. [...] Μετά την οθόνη του τηλεθεατή, ίσα ίσα η οθόνη του υπολογιστή τονίζει, στο εξής, το ακόλουθο σύνθημα: «Η *ε-ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ* προχωρεί, δώστε τη γνώμη σας και αποκτείστε βάρος στη δημόσια διαμάχη».

• (Σελ. 65): Μετά τον βιολογικό γεννητόρα, ο «δημιουργός» με τη σειρά του έμελλε να κηρυχθεί ύποπτος και να σβηστεί μπροστά στον επιστήμονα και την αλάθητη τεχνολογία των οργάνων του. Αυτοί που στο εξής αποκαλούνται οι «γενετιστές της τέχνης» και πασχίζουν, με τη βοήθεια των χημικών, φυσικών, ηλεκτρονικών οπλοστασίων τους, «να καταστήσουν ορατό και προσιτό σε όλους αυτό που οι καλλιτέχνες

είχαν κρύψει κάτω από την επιφάνεια των έργων τους» [...] «Όταν τελειώσει ο πίνακας, δεν έχω τίποτα να πω», εξηγούσε χθες ο Balthus. Δεν πειράζει, ο επιστήμονας θα το κάνει να μιλήσει, θα του αποσπάσει την πληροφορία.

• (Σελ. 72-73): Ας μην το ξεχνούμε: από την παράκαιρη επίδιωξη του Σχεδίου Μανχάταν από τους αμερικανούς φυσικούς (3) και μετά, το πνεύμα του επιστήμονα μάγου είχε βρεθεί δυνητικά απαλλαγμένο από την εξουσία των παλαιών του χορηγών και προ πάντων από την αξιωματική τους –τα ιδεολογικά, κοινωνικά, οικονομικά, πολιτισμικά κ.ά. κριτήρια– που θεμελιώναν την εξουσία του κράτους –κι αυτό είχε απολήξει στη Χιροσίμα. [...] Ο επιστήμονας, απογυμνωμένος από τα χαρακτηριστικά πολιτισμού που είχε, *εργαζόταν πια μόνο για τον επιστήμονα, καθώς κάθε ανακάλυψη μπολιαζόταν πάνω στην άλλη και καθώς η επιστήμη έβρισκε στο έδαφός της τις πηγές και τους σκοπούς της ύπαρξής της*, όπως ο Ιεχωβά της Γενέσεως. (4)

• (Σελ. 82-83): Το έτος που θεσπίστηκε, στη Βρετανία, ο νόμος Sex offenders Acts, που προοριζόταν να καταστείλει την παιδοφιλία και τη σαδική βιομηχανοποίηση του σεξουαλικού εμπορίου, έγινε, στη Royal Academy του Λονδίνου, η πρώτη έκθεση SENSATION, στην οποία ήταν θρονιασμένο, μέσα σε εκατόν δέκα έργα που εξέθετε ο διαφημιστής Charles Saatchi, το δοξαστικό πορτραίτο της δολοφόνου νηπιών Myra Hyndley. (5) Ζώνες offshore, ζώνες μη-δικαίου; Οι επίσημες biennales και τα μουσεία ποζάρουν στο εξής ως συνεργάτες υπερεθνικών οργανισμών που αφηφούν όλους τους νόμους, όλες τις απαγορεύσεις.

• (Σελ. 84): Από την εργασία του Stelarc που διακήρυσε, πριν δέκα χρόνια,

στο περιοδικό *L' Autre Journal*: «Προσπαθώ να επεκτείνω τις ικανότητες του σώματος χρησιμοποιώντας την τεχνολογία. Χρησιμοποιώ, λόγω χάρη, ιατρικές τεχνικές, ηχητικά συστήματα, ένα ρομποτικό χέρι, έναν τεχνητό βραχίονα [...]. Πράγματι, αυτό που μου φαίνεται ενδιαφέρον είναι η επικάλυψη αυτών των εκούσιων, ακούσιων και προγραμματισμένων κινήσεων...», μέχρι τις self hybridations όπως της Orlan, που παραδίδει το αδρανές σώμα της σε μπαρόκ χειρουργικές μεταλλάξεις, οι οποίες πραγματοποιούνται από ειδικούς αισθητικούς χειρουργούς, η λέξη *performances* δεν έχει πια πέραση, σ' αυτή την εφόρμηση των πλαστικών καλλιτεχνών προς τα εργαστήρια μίας συνηθισμένης βιοκρατίας.

• (Σελ. 86-87): Αλλά, κυρίως, ας μην λησμονούμε ότι, τον 20ό αι., η άμιλλα του πεδίου της μάχης φαινόταν απαραίτητη στους φανατικούς της τεχνο-επιστημονικής Προόδου που την εξομίωναν *με μία επίθεση στη φύση*. [...] Τι να σκεφτούμε για τις νέες επιχειρήσεις εποικισμού υπό την επίβλεψη των πολυεθνικών μορφών και υπό την αιγίδα του Ο.Η.Ε.; Για τα κύματα πανικόβλητης μετανάστευσης που σπάζουν με πάταγο σήμερα, έχοντας στις τάξεις *τους τον ερχομό εκείνων που χώρα τους είναι ο πόλεμος και πατρίδα τους ο εμφύλιος πόλεμος* (K. Heiden); Όχι μακριά απ' τις πόλεις, κτίζουν στρατόπεδα για τους εκτοπισμένους, στην Ιρλανδία, στη Γαλλία, στη Sangatte, λόγω χάρη... Μήπως πρόκειται για τα πρωτόλεια μίας παγκόσμιας υπανθρωπότητας, για την κατάργηση των *ανθρώπινων όντων ως τέτοιων*, την οποία ονειρεύονται οι γκουρού των βιοτεχνολογιών και την αναλαμβάνουν οι βασανιστές της μεγάλης ληστοκρατίας; Άραγε ο πόλεμος όλων εναντίον όλων θα παίξει μείζονα ρόλο σε μία νέα υγειονομική ιδεολογία, με μορφή φιλανθρωπισμού;

LA PLEBE

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

■ Γράφει ο: **Κώστας Γκιώνης**

Το παράδειγμα

Αναρωτιόμαστε ποιοι είναι αυτοί που ψηφίζουν και βγάζουν αυτούς που μας κυβερνάνε. Υπάρχουν; Πώς σκέφτονται; Τι τους κάνει να ψηφίζουν τους βιαστές της ζωής τους; Γιατί καταπίνουν αμάσπτα ό,τι τους λένε; Κι όμως υπάρχουν. Είναι πολλοί. Είναι η πλειοψηφία, είναι αυτοί που βλέπουμε να περιφέρουν την ανεμελιά τους στα σοκάκια των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, χωρίς να τους καίγεται καρφί για το τι συμβαίνει γύρω τους. Βλέπεις ανθρώπους 45, 55, 65 χρονών ή και μεγαλύτερους να κάνουν αναρτήσεις επιπέδου 10χρονου, και αναρωτιέσαι: είναι πραγματικά έτσι, ή είναι ρόλος μιας θεατρικής παράστασης ή ενός παιχνιδιού που αγνοείς την ύπαρξή του, γι' αυτό και δεν αντιλαμβάνεσαι το περιεχόμενό του; Αυτό βέβαια θα ήταν μια θεμιτή και βολική εξήγηση, αλλά δυστυχώς δεν είναι έτσι. Είναι αυτοί που κάθισαν σ' έναν καναπέ, απέναντι από μια τηλεόραση, η οποία κάποια στιγμή τους ρούφηξε μέσα της, και κατόπιν ζύμωσης στα γαστρικά υγρά της παραπληροφόρησης των δελτίων ειδήσεων, των λούμπεν τηλεπαιχνιδιών, της σαπουνόπερας και των πρωινομεσημεριανών σκουπιδιών, τους απέβαλε ως κόπρανα – στην οποία κατάσταση παραμένουν μέχρι και σήμερα. Είναι αυτοί που κατηγορούν τα νέα παιδιά που ακούν τραπ, ενώ αυτοί τους δίδαξαν αυτά που ακούν με τον τρόπο ζωής τους: «Θέλω κότσα, θέλω οικόπεδα, έχω γούστα ακριβά»... Ζητούν από τη νέα γενιά να σταματήσει να είναι αδιάφορη, όταν οι ίδιοι ποτέ δεν κουνήθηκαν από τη θέση τους, αφού το πετσό τους έχει γίνει ένα με το ύφασμα του καναπέ.

Τα λόγια δεν πείθουν πια κανέναν. Η Έμα Γκόλντμαν έλεγε, μόνο με το παράδειγμα μπορείς να πεις αυτό που θέλεις. Έλεγε, να βιώνεις τις αλήθειες και να μην μιλάς θεωρητικά για το περιεχόμενό τους. Η πολιτική(-οί) φέρνει απέχθεια σ' ένα μεγάλο μέρος της κοινωνίας. Νομίζω ότι ο Μαρκ Τουαϊν το είχε πει πολύ σωστά: «Μην πείτε στη μητέρα μου ότι ασχολούμαι με την πολιτική. Νομίζει ότι είμαι πιανίστας σε μπουρδέλο»...

Και ενώ σ' αυτή τη μικρή γωνιά της γης κάνουν πάρτι τα συμφέροντα, η οικογενειοκρατία, η αστυνομοκρατία με τον φασισμό και με το ακαταδίωκτο των κρατούντων, όλοι εμείς οι υπόλοιποι, ως ντεκόρ της ιστορίας, παρακολουθούμε την περιφορά των τεράτων (παιδοβιαστών, γυναικοκτόνων κ.ά.), βαυκαλιζόμενοι ως πεφτοσυννεφάκηδες τον αποτροπιασμό μας, ότι πρώτη φορά έχουν δει τα ενάρετα μάτια μας τέτοια καθάρματα. Η ελληνική κοινωνία έχει χόμπι να οικτίρει τέρατα, ενώ την ίδια στιγμή τα τέρατα που μας κυβερνάνε τρίβουν τα χέρια τους από την ευχαρίστησή τους.

Η αριστερά και οι αριστεροί, κατώτεροι των περιστάσεων, πιστεύουν ότι αν ενώσουν τα μαγαζάκια τους θα λύσουν το πρόβλημα. Μόνο ένα μέτωπο πολιτών από τα κάτω μπορεί να έχει μέλλον. Όλα τα άλλα είναι νερό στο μύλο των κρατούντων!

Σημειώσεις της έκδοσης

(1) Πωλ Βιριλιό, «Η πληροφορική βόμβα», Νησίδες, 2000, σ. 91: «Η ανωριμότητα και ο παιδισμός είναι οι πιο αποτελεσματικές κατηγορίες για να ορίσουμε τον νεωτερικό άνθρωπο» (Βίτολντ Γκόμπροβιτς).

(2) Ο Danny Hillis, συνιδρυτής της Thinking Machines Corporation, είναι και ο δημιουργός του Long Now Foundation που σκοπεύει να κατασκευάσει ένα ρολόι το οποίο θα λειτουργεί δέκα χιλιάδες χρόνια.

(3) «Υπήρξε μία στιγμή στην ιστορία της ανθρωπότητας κατά την οποία αυτή θα μπορούσε να πάρει έναν τελείως άλλο δρόμο και να μη δημιουργούνταν ποτέ κανένα πυρηνικό οπλοστάσιο. Η στιγμή αυτή εξαρτιόταν πολύ από τη συμπεριφορά μίας χούφτας επιστημόνων που ήταν, κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, αριστεροί ουμανιστές [...]. Αλλά όλοι, ανεξαιρέτως, συνέχισαν ατάραχοι το έργο τους». Charles Mopsik.

(4) Αλλοιωμένος Σλέγκελ.

(5) Πωλ Βιριλιό, «Η πληροφορική βόμβα»